

DRUGA TARYFA PERCEPCJI

*Zupełnie jakby to już gotowe i uformowane w każdym szczególe
czekało tutaj, obok mnie, w zasięgu ręki, i gdybym to schwycił,
nie wydobywałbym rzeczy z rozciągającej się naokoło mnie nicości,
ale jakbym z półki wziął już istniejący przedmiot.
(Czesław Miłosz, *Piesek przydrożny*)*

Finis Poloniae

finis Poloniae – moja ostatnia pieśń
finis Poloniae – to jedno czego chcę
finis Poloniae – być może jeszcze dziś
finis Poloniae – uwierz mi

bo wszyscy Polacy...

niech żyje Polska – aż cały huczy kraj
niech żyje Polska – u nas jest wszystko 'n
j'
niech żyje Polska – bez żadnych zbędnych słów
niech żyje Polska – nawet tu

bo wszyscy Polacy...

finis Poloniae – to mój powstańczy song
finis Poloniae – moje jedyna broń
finis Poloniae – to chyba już nie dziś
finis Poloniae – muszę iść

Prośba

przytul mnie –
bo twoje ręce są jak promienie słońca
odbite na piasku

całuj mnie –
bo twoje usta są jak kwiat pachnący
na twardej pustyni

kochaj mnie –
bo twoja miłość jest jak ogień drżący
co trawi gorzki piołun i słodkie maliny

Podzwonne dla ...

jakież to słońce wloką czarne konie
o bruk kopyta i pieśni uliczne
pod drzew jesiennych nawy mimowolne
wiatr między liśćmi zapłata modlitwę

popatrz nad tobą ciemno od gołębi
ptaki na skrzydłach niosą za widnokrąg
strofy tak proste jak podanie ręki
jak kwiat rzucony przez otwarte okno

a ty odchodzisz w wirujące dyski
jak nuta skrzypiec nagle wpół umilkła
i tylko granit pod ciosami iskrzy
gdy imię twoje niema bierze płyta

a przecież temu lat ledwie trzydzieści
szłaś przez przedmieścia nucąc tylko sobie
powiedz dlaczego dzisiaj tamte pieśni
jak lwy spiżowe strzegą twoich powiek

łodygi kalii w dłoniach nam się chwieją
a czerwień róży w pyłe drogi zbladła
już nie odbije lustro które pękło
w zegarów naszych słabnące wahadła

gdzie jesteś cieniu do którego wołam
spłoszony nikt nieś i drogi twej nie wiem
i tylko kwiaty rzucone pod koła
i tylko echo znaczy jeszcze ciebie

a ty odchodzisz w wirujące dyski
jak nuta skrzypiec nagle wpół umilkła...

Zbigniew Korwin-Piotrowski

Antyerotyk

ręce na szyi
ręce na piersiach
ręce wokół bioder

w środku ty
naprawdę niewiele więcej
kilka złotych myśli
czasem jakaś wódka na spokojność
jeszcze wczoraj byliśmy razem
w środku nas

naprawdę niewiele więcej
ręce na piersiach
ręce na szyi
ręce które leczą

Ballada śródziemnomorska

zobacz
w pokoju obok palą się świece czerwone
widzisz
dla wielu osób nie ma już miejsca przy
stole
spróbuj
zamykasz oczy i wszystko jasne jak
płomień

plączesz
otwieram usta – chcę odpowiedzieć...nie do
mnie

widzisz
nad naszym stołem świece się kopcą
cmentarne

zobacz
że w sali obok też wszystko idzie na marne
spróbuj
zamykasz oczy i nie ma stołu żadnego
plączesz
otwieram usta – chcę odpowiedzieć...
dlaczego

Przebudzenie

obudził mnie świergot syreny okrętowej
która zwykle między czwartą a piątą

niedobudzoną jeszcze ręką zapaliłem nocną
lampkę
z nadzieją...ale bez przekonania

zwalilem z siebie przykrótką kołdrę
jak moje życie rozwichrzoną

już na mnie czeka:
torba podróżna pełna wierszy –
emocje zrymowane dokładnie i po męsku
obok uczucia białe i wolne
...ptaki niebieskie

wyciągam z szafy czyste ubranie
pierwszy raz od wielu dni
idę

w łazience szum wody z kranu
szuranie kapci o terakotę

gdzie indziej brzęk sztućców rozkładanych
do wspólnego śniadania
na stole słoik pasztetu z przebitą datą
ważności

to mój wczorajszy sen nie chce się skończyć
przeganiam go na cztery wiatry
jeszcze zdąży –

biję się z myślami
– namydlam i spłukuję –
jeszcze się ogolę na wszelki wypadek

samotnie pijąc herbatę szczerzę się do
telewizora
patrzę jaka tam będzie pogoda

budzi mnie wrzask syreny okrętowej –
jak zwykle między szóstą a siódmą

Rozmowa nad grobem Wolanda

witaj messer
cześć piękna
spotkamy się w piekle

kogo kocham prawdziwiej
gdzie racja
do diabła

niebo
cóż nam po niebie
choć trochę nam wieczniej

częstka nas
częstka świata
i czyjaś śmierć nagła

szatanie
witaj mistrzu
spotkamy się w Moskwie

kogo kocham – do diabła
czy jutro
czy siebie

piekło
cóż nam po piekle
choć trochę wynioślej

częstka prawdy
nas częstka
i nagła śmierć w niebie

Poeta

zna odpowiedzi na wszystkie pytania...
przerzuca stosy branzowych pism
czyta intymne zwierzenia kobiet w sile
wieku

– nocami przy latarce

ma swój prywatny świat – bez
schematów...

krzyczy że nie wierzy w boga
kiedy jest sam modli się
wtedy wierzy w przeznaczenie i życie
wieczne

twierdzi – jak Schopenhauer –
że miłości i szczęścia nie ma
grozi że się zabije
zanim zaśnie –
zwierza się poduszce
szepce: kocham –
i odchodzi w przeszłość

Złodzieje sztachet

ósma wieczór
w telewizji zaczyna się superkoncert
na scenę wypadł facet przebrany za kobietę
zakłócenia w odbiorze

* * *

bije północ
idą w ruch butelki
strzeliły w niebo
jest pochmurno pada śnieg

* * *

czwarta rano
rozpuszczam
alka-seltzer w szklance wódce
wychodzę na ulicę bez otwierania furtki

Sztuka spadania

w przestrzeń odległą ta wstęga jak mrok
doszła do punktu gdzie znika jej moc
przed snu schodami co wskazał ci wiatr
stoi jak świątek co zmysły ci skradł
czule cię trzyma nieziemski ten dar
nie możesz się wyrwać – ty musisz tak
trwać

nie mogę już patrzeć jak wtapiasz się w
niebo
kołujesz bez sensu – i nie wiesz dlaczego

szron już zakrywa najmniejszy twój nerw
byłeś jak dziecko biegnące przez mgłę
nikt ci nie mówił – to nie jest twój dom
szedłeś tak próżny – bo wybrzmiał ten
dzwon

twą duszę poraża unosi ją w transie
i czucie wygasa już blisko przegranej
nie mogę już patrzeć jak wtapiasz się w
niebo
kołujesz bez sensu – i nie wiesz dlaczego

nad berłem ziemi modlitwą o świt
ciężkim powietrzem paruje ten nimb
w chmurze pokoju zbłąkany twój duch
zmęczone oko nie złapie go już
sen ten jest twardy – nie zburzy go dzień
zgubił cię w sobie – nie znajdziesz się nie

i wielkim się staje ten sen tak przeciętny
tak twoje życie snem staje się mętnym

nie mogę już patrzeć jak stajesz się niebem
kołujesz bez sensu...kołujesz dla siebie

David Gilmour

Tajemniczy ogród albo przypowieść o świetle księżyca

świeci na mnie księżyc w nowiu
obrzydliwie tak
oświetlony cały ogród
traci dobry smak

podczas pełni znów odżywa
księżyc znika w tle
tajemnicą się okrywa
wszystko wszystko źle

* * * * *

a za bramą świeci słońce
prawie prawie nic
na świat wyjdiesz – jeden oddech
już cię nie ma w nim

Kochanka

przychodzisz do mnie wieczorem
już ciemno
oczy szczelnie zamknięte
umysł otwarty na oścież

jak jest naprawdę – jednocześnie
kocham i nienawidzę
ona tu jest – ja nie mogę wstać
ucieleśnić

nie mogę spokojnie zasnąć
czuję jej obecność
otacza mnie całą sobą
patrzy na mnie
robi mi się gorąco jej oddechem
wreszcie nie wytrzymuję – zrywam się z
łóżka

gwałcę...
potem śpi spokojnie

– na moim biurku
w moim zeszycie
moja poezja

Pejzaż z wiatrem

zmęczony podróżą do domu wróćę znów
i zaparzę herbatę z owocem
położę swą głowę na zaplamiony stół
minionym zakrętem patrząc w oczy

za pierwszym zakrętem aromat starych
ksiąg

niedojrzałych nieznanych do wczoraj
gotowe na wszystko w zatęchłych pudłach
śpią

zakłęte na wieki w swoich rolach
czekają na kogoś kto zechce zabrać je
na zawsze przygarnąć i przyjąć pod dach
być może się kiedyś przypomną kto wie
w zakurzonych śmiertelnych snach

za drugim zakrętem codziennych rozmów
gwar
ożywionych kościołów i boisk
gdzie jeszcze ktoś szuka być może pierwszy
raz

słuchając i patrząc grzecznie stoi
czasami odmówi modlitwę za swój los
pilnując by na tym nie złapał go nikt
raz wygra raz przegra lecz zawsze ma głos
w tej skończonej wędrówce dni

za trzecim zakrętem legendy szumi las
o umarłej przed laty przyszłości
o ludziach co jeszcze na wszystko mieli
czas

las w którym ja jestem tylko gościem
na drzewach i w ziemi wiekowy sekret tkwi
jak przetrwać w milczeniu i radość i ból
być może nauczę się od nich jak żyć
jeszcze dzisiaj swój odkryć cud

za czwartym zakrętem emocje miejskich
scen

które prawie na każdym podwórku
melodie co znają leczony wódką lęk
gitary sklecone gdzieś pod chmurką
alejki i ścieżki a w każdej szereg dusz
wsluchanych w idee jak piekło jak raj
omdlewam i wstaję na każde z tych słów
zapomnianych historii ślad

za piątym zakrętem przyjaźnie miga szyld
światłocieniem zaprasza do środka
sklep stójny odświeżnie na skraju małej
wsi

wygląda na ludzi po opłotkach
ciekawie zaglądam przez szybę jak przez
mgłę

i wzrokiem omiatam regały i kurz
nikogo w nim nie ma kto czekałby mnie
lecz iść trzeba dalej no cóż

za szóstym zakrętem jeziora gładka toń
otulona w tatarak i trzcinę
pomiędzy rybacy o wielkich łowach śnią
zatknawszy w konarach swoje kije
a w głębi pod mułem nieznany innym świat
podwodne królestwo kijanek i ryb
i tylko chwilami coś miga wśród fal
niestworzonym blaskiem się skrzy

za siódmym zakrętem w zaciszu polnych
dróg

stoi chatka bielona u dołu
a w chatce duszący aromat leśnych ziół
zaprasza do siebie i do stołu
na stole pod chustą pachnący zbożem chleb
chrupiący bo świeży gorący aż strach
do szczęścia nie trzeba mi więcej już nie
może tylko zatrzymać czas

za ósmym zakrętem już nie ma prawie nic
oprócz wiatru i drogi przed siebie
spokojna wędrówka do kresu wielkiej gry
o miejsce w tym piekle w tym niebie
i tyle zakrętów na czarnej wstędze szos
plamiących powroty do domów i snów
gdzie długą i jasną ulicą na wprost
zgaszę światło co moje już

powrócę wspomnieniem do wypatrzonych
miejsc

skrytych w gąszczu układów i ludzi
przechowam w pamięci ich nieśmiertelny
sen

dopóki ich światło mnie nie zbudzi

K u r e w s k o s m u t n e m i e j s c e

P a t i o

Wiosenne słońce zaświeciło wysoko nad brzeziną i odbijało się w wodzie, smużąc się delikatnie po przejrzystym błękitcie jeziora. Spomiędzy białoskórych drzew wypełzły dwa zaskrońce i posuwając się majestatycznie w stronę niby-półwyspu – zapewne zapragnęły zażyć słonecznej kąpieli, ułożwszy się pośród ozłoconych ciepłymi promieniami słońca trzcin i tataraków – z wyczuciem godnym tancerza otarły się o moje bose stopy. Młode listki pokornie pozwalały się pieścić subtelnym podmuchom orzeźwiającego wiatru. Na wierzchołkach drzew, nie zważając na porę dnia ani na to, czy akurat jest święto, czy dzień powszedni, skowronki półsennie nuciły swoją codzienną piosenkę. Dzieciół stukał zapamiętane w ciemną, nie spękaną jeszcze wiatrem i słońcem korę samotnie pośród brzoź rosnącego dębu. Leśną ciszę przerywały tylko gwizdy lokomotyw, dobiegające od idącej wschodnią ścianą lasu trakcji kolejowej. Wzdłuż porośniętego dopiero co wczesną trawką duktu z wolna budziły się do życia brunatne kopczyki mrowisk, pomiędzy którymi błakały się jakieś zaspane mrówki, śniąc jeszcze o zeszłorocznej pracy. Przy brzegu jeziora ścieżka nagle niknęła, by potem, jak gdyby nigdy nic, rozpocząć na drugim brzegu swą wędrówkę i z jeszcze większą mocą przeciąć niezdeptaną przez ludzkie stopy tajemnicę nadludzkiego geniuszu przyrody.

Sen o Julii

Adres do korespondencji

póki co nie zmieniłem adresu
na stałe
żegnam się z wami – tak trzeba...
ludzie jeszcze listy piszą

póki co nie zmieniłem adresu
na marne
żegnam się z sobą – tak wypada...
nadal w siebie wierzę

póki co nie zmieniłem adresu
na jutro
żegnam się z tobą – tak pragnę...
cię

Piosenka Foresta Gump'a

to ja – Forrest Gump
co inni wzięli ja wam dam
to ja – choć nie ma mnie
zrobię wszystko...albo nie

inni zwodzą – nie mówią wprost:
mogę wasz odmienić los
nadchodzę – Forrest Gump
co tamci wzięli...ja biorę sam

świeci jasno na poduszce
łżejsza niż anielski puch
będę płakał ona uśnie
nie chcę tego czuć

kocham ją
mocą swą
a ona mnie nie chce

każdej nocy drażę światło
czekam aż zezwoli nam
zerwać maski odkryć gładką
tej miłości twarz

kocham cię
staram się
ale ty mnie nie chcesz

przekrocz tę granicę giętką
która kryje każdą myśl
jeśli zechcesz zostać ze mną
umrę jeszcze dziś

będę z nią
śmiercią swą
i tak mnie nie zechce

Roger K. Waters

Niedorozpoznani

same się do mnie cisną
we mnie się wlewają
słowa

jedno po drugim
wyrzucasz
(z) siebie nieświadoma

znajdują
staczają się
poza percepcją
katharsis

a potem
tłumaczymy otwieramy
oczy
niedorozpoznanym w nas

C o z t a m t ą P o l s k ą

ojczyzno miła do ciebie dziś wznoszę
te ręce zbroszone krwią wnuka
jak ojców zastępy o łaskę cię proszę
bo serce się nie da oszukać

Polsce potrzeba na gwałt bohatera –
jak w czasach trójdzielnej niewoli –
i kościół i mafia i rząd nam odbiera
to na co nam kiedyś pozwolił

co z tamtą Polską stało się
czy można do niej wrócić
kiedy ją miażdży własna pięść
tysiącem różnych chuci

kiedy narodu jasny głos
wycisza się ciemnością
wtedy milczeniem wrzaśnie w noc:
co będzie z tamtą Polską

co z tamtą Polską dzieje się
czy warto wracać do niej
kiedy ją miażdży własna pięść
tratuja martwe konie

kiedy powstańczy rusza tłum
z oddaniem dla Polaka
to we mnie równo wali puls:
to Polska!

– ale jaka?

spoczone dłonie chwytają za stołki
(im wyższe tym piękniej się spada)
a potem klaszczą rogate aniołki
a nuż poda rękę gromada

czasami bywa że ktoś się zbuntuje
więc wtłacza się go do kieratu
i gorzką prawdą psy wojny się szczuje
by stłumić w nim pieśń antenatów

co z tą historią dzieje się
czy można się z niej cofnąć
kiedy ożywczy tłucze deszcz
w zamknięte szczelnie okno

kiedy pragnienia suchy krzyk
gasi jałowy pomiot
jest jedno wyjście – szybębić:
co będzie z tą historią

co z tą historią stało się
czy warto się w nią cofać
gdy w oczyszczonym z treści śnie
gubią się proste słowa

kiedy powstańczy rusza wiec
z niewinną śpiewką w ustach
wtedy wychylam kielich łez:
historio!

spójrz do lustra...

Polsce potrzeba na gwałt bohatera –
jak w czasach trójdzielnej niewoli –
wyemigrować – jak chcesz tak wybierasz
(rząd głupi – być może pozwoli)

ojczyzno miła do ciebie zanoszą
dziękczynną modlitwę patrioty
majątek ojców rozmieniam na grosze
bo serce już nie ma ochoty

M a r z e n i e s a m o t n e j n o c y

samotny nocą samotnym dniem
nic – tylkotęsknię i tęsknię
za taką jedną co kocha mnie
za szczęściem

za każdym razem półsenny wzrok
półsennie się we mnie wwierca
siedzę wsłuchany w milczący głos...
od serca

łagodnie wchodzę w jej każdą myśl
i każde ciche westchnienie
kiedy o naszej przyszłości śni –
marzenie

teraz siedzimy we wspólnym śnie
przy naszym wspólnym ognisku
chcę ci powiedzieć – że kocham cię
to wszystko